

De edele opdracht

Julia Quinn bij Boekerij:

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

boekerij.nl

juliaquinn.com

Julia
Quinn

DE EDELE
OPDRACHT

Deel 7 uit *De familie Bridgerton*-serie

ISBN 978-90-225-9345-5
ISBN 978-94-023-1701-5 (e-book)
ISBN 978-90-528-6409-9 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridgerton Series – It's in His Kiss*
Vertaling: Karin Breuker
Omslagontwerp: © bij Barbara
Omslagbeeld: © Richard Jenkins Photography
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2005 Julie Cotler Pottinger
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Onze hoofdrolspelers

Hyacinth Bridgerton: de jongste van de beroemde broers en zussen Bridgerton. Ze is een beetje te bijdehand, een beetje te openhartig, en beslist niet wat je je over het algemeen bij een romantische vrouwelijke hoofdpersoon voorstelt. Tot haar ontzetting wordt zij verliefd op...

Gareth St Clair: Er zijn mannen in Londen met een slechte reputatie, en er zijn er met een misdadig knap uiterlijk. Maar Gareth is de enige die die twee met zo veel succes weet te combineren. Hij zou een regelrechte schurk zijn, als daar niet was...

Lady Danbury: grootmoeder van Gareth, mentor van Hyacinth. Zij heeft over alles een mening, met name over de liefde en het huwelijk. En ze zou niets liever willen dan dat Gareth en Hyacinth in de echt worden verbonden. Gelukkig krijgt zij hulp van...

Een bemoeizuchtige moeder, een overbezorgde broer, een uitermate slecht strijkkwartet, een (gelukkig fictieve) zonderlinge baron, en natuurlijk niet te vergeten de herderin, de eenhoorn en Hendrik de Achtste.

Ontmoet hen allen in het meest gedenkwaardige liefdesverhaal van het jaar...

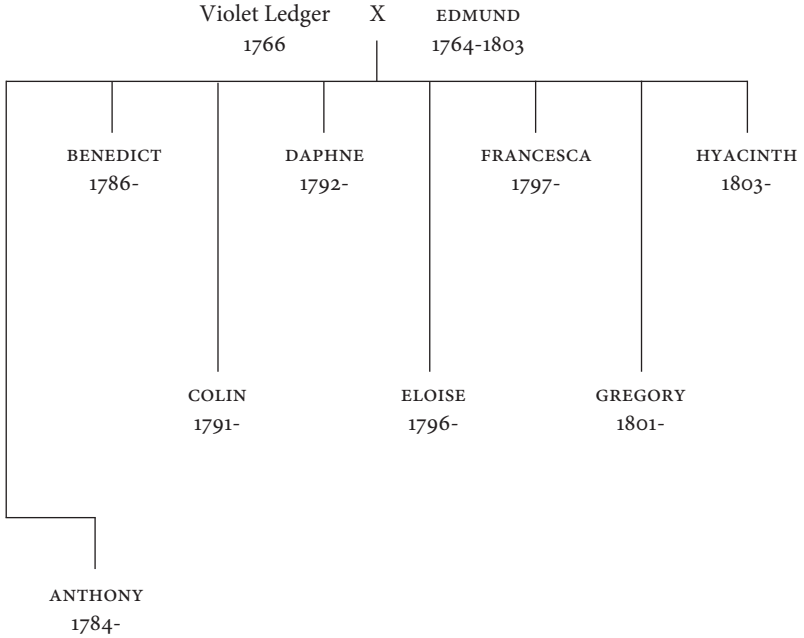
De Edele Opdracht van de onvergelykbare Julia Quinn

Stamboom van de familie

Bridgerton

Proloog

1815, tien jaar voordat ons verhaal echt begint...

Gareth St. Clair ging in de relatie met zijn vader uit van vier stelregels, waarmee hij zijn goede humeur en zijn algemeen welzijn moest zien te handhaven.

Eén: ze spraken niet met elkaar, tenzij dat absoluut noodzakelijk was.

Twee: alle absoluut noodzakelijke gesprekken moesten zo kort mogelijk worden gehouden.

Drie: in het geval niet met een simpele begroeting kon worden volstaan, was het altijd het beste als er een derde partij aanwezig was.

En ten slotte vier: om punt een, twee en drie te bewerkstelligen, diende Gareth ervoor te zorgen dat hij in de schoolvakanties zo veel mogelijk bij vrienden werd uitgenodigd.

Met andere woorden: niet thuis.

En om nog preciezer te zijn: niet bij zijn vader.

Al met al, dacht Gareth, wanneer hij de moeite nam om erover na te denken, wat niet vaak voorkwam nu hij zijn ontwijktactieken tot een wetenschap had verheven, had hij veel plezier van deze stelregels.

En zijn vader had er ook plezier van, want Richard St. Clair mocht zijn jongste zoon ongeveer net zo graag als zijn jongste zoon hem. En dat was de reden, dacht Gareth met een frons, waar-

om hij zo verbaasd was geweest dat zijn vader hem thuis had ontboden.

En met zo veel nadruk.

Het bericht dat zijn vader naar school had gestuurd liet aan duidelijkheid niets te wensen over. Gareth moest zich onmiddellijk melden in Clair Hall.

Het was vervloekt irritant. Over twee maanden zat zijn tijd op Eton erop, zijn leven op school was in volle gang: een wilde mengmoes van sport en studie, en natuurlijk af en toe de hemelijke nachtelijke uitstapjes naar de plaatselijke pub, altijd vergezeld van vrouwen en wijn.

Gareths leven was precies zoals een jongeman van achttien zich zou wensen. En hij had altijd gedacht dat als het hem lukte uit het zicht van zijn vader te blijven, zijn leven op zijn negentiende even goddelijk zou zijn. In het najaar zou hij samen met zijn beste vrienden naar Cambridge gaan, en hij was vast van plan zich ook daar met veel enthousiasme aan zijn studie en zijn sociale leven te wijden.

Hij keek de hal van Clair Hall rond en slaakte een diepe zucht die ongeduldig bedoeld was, maar eerder nerveus klonk. Wat zou de baron – zoals hij zijn vader was gaan noemen – in hemelsnaam van hem willen? Zijn vader had jaren geleden al verkondigd dat hij zijn handen van zijn jongste zoon had afgetrokken, en dat hij alleen voor zijn onderwijs betaalde omdat dat van hem werd verwacht.

Wat, zoals iedereen wist, eigenlijk betekende dat het een slechte indruk zou maken op vrienden en burens als Gareth niet naar een fatsoenlijke school werd gestuurd.

Wanneer hun paden zich een enkele keer kruisten, deed de baron niets anders dan zaniken dat de jongen zo'n teleurstelling was.

Wat bij Gareth alleen maar het verlangen opriep zijn vader nog

meer ergernis te bezorgen. Er was tenslotte niets mooiers dan zijn verwachtingen waar te maken, nietwaar?

Gareth tikte met zijn voet op de grond en voelde zich haast een vreemde in zijn eigen huis terwijl hij wachtte tot de butler zijn vader van zijn komst op de hoogte had gesteld. Hij had hier de afgelopen negen jaar zo weinig tijd doorgebracht, dat het hem moeite kostte om zich met deze plek verbonden te voelen. Voor hem was het niet meer dan een stapel stenen die eigendom was van zijn vader en uiteindelijk in handen zou komen van zijn oudere broer George. Niets van het huis of van het vermogen van de St. Clairs zou naar Gareth gaan, en hij wist dat het zijn lot was om zijn eigen weg te zoeken in de wereld. Hij veronderstelde dat hij na Cambridge het leger in zou gaan. De enige andere acceptabele carrièremogelijkheid was geestelijke te worden, en god wist dat hij daar niet geschikt voor was.

Gareth had weinig herinneringen aan zijn moeder, die was verongelukt toen hij vijf was, maar zelfs hij kon zich herinneren dat ze door zijn haar woelde en moest lachen dat hij nooit serieus was.

‘Duveltje van me,’ zei ze altijd, en dan fluisterde ze erachteraan: ‘Raak dat nooit kwijt. Wat je ook doet, raak dat nooit kwijt.’

Hij was het niet kwijtgeraakt. En hij betwijfelde of de anglicaanse kerk hem in haar gelederen zou willen opnemen.

‘Meester Gareth.’

Gareth keek op bij het horen van de stem van de butler. Zoals altijd sprak Guilfoyle in vlakke zinnen, nooit in vragen.

‘Uw vader zal u nu ontvangen,’ sprak Guilfoyle toonloos. ‘Hij is in zijn studeerkamer.’

Gareth knikte naar de oude butler en liep de hal door naar de studeerkamer van zijn vader, altijd al zijn minst favoriete kamer in het huis. Dit was de plek waar zijn vader zijn preken afstak, waar hij zijn zoon vertelde dat er nooit iets van hem terecht zou komen

en waar hij op ijzige toon verklaarde dat hij nooit een tweede zoon had moeten krijgen, dat Gareth alleen maar de familiefinanciën uitputte en een smet wierp op hun eer.

Nee, dacht Gareth, terwijl hij op de deur klopte, hier lagen geen prettige herinneringen.

‘Binnen!’

Gareth duwde de zware eiken deur open en stapte naar binnen. Zijn vader zat achter zijn bureau en krabbelde iets op een vel papier. Hij zag er goed uit, stelde Gareth onbewogen vast. Zijn vader zag er altijd goed uit. Het was gemakkelijker geweest als hij in een zielig mannetje was veranderd, maar nee, lord St. Clair was gezond en sterk en zag er als dikke vijftiger twintig jaar jonger uit dan hij was.

Hij zag eruit als het soort man waar een jonger als Gareth respect voor hoorde te hebben.

En dat maakte de pijn van de afwijzing des te wreder.

Gareth wachtte geduldig tot zijn vader zou opkijken. Toen hij dat niet deed, schraapte hij zijn keel.

Geen reactie.

Gareth kuchte.

Niets.

Gareth knarsetandde. Dit was precies wat zijn vader altijd deed: hem net zo lang negeren tot hij ervan doordrongen was dat hij hem zijn aandacht niet waard vond.

Gareth overwoog om te zeggen: ‘Meneer.’ Hij overwoog om te zeggen: ‘Milord.’ Hij overwoog zelfs om het woord ‘vader’ uit te spreken, maar uiteindelijk liet hij zich alleen maar tegen de deurpost zakken en begon te fluiten.

Zijn vader keek onmiddellijk op. ‘Ophouden,’ snauwde hij.

Gareth trok een wenkbrauw op en stopte met fluiten.

‘En ga rechtop staan. Mijn god,’ zei de baron korzelig, ‘hoe vaak moet ik je nog zeggen dat fluiten onbeleefd is?’

Gareth wachtte een seconde en vroeg toen: 'Is het de bedoeling dat ik daar antwoord op geef, of is het een retorische vraag?'

Zijn vader liep rood aan.

Gareth slikte. Dat had hij niet moeten zeggen. Hij wist dat zijn moedwillig schertsende toon de baron woedend zou maken, maar soms was het zo verdomd moeilijk om zijn mond te houden. Hij had jarenlang geprobeerd bij zijn vader in de gunst te komen, en uiteindelijk had hij het opgegeven.

En als het hem enige voldoening gaf om de oude man net zo'n ellendig gevoel te bezorgen als die hem gaf, nou ja, dan was dat maar zo. Je moest ergens plezier uit putten.

'Het verbaast me je hier te zien,' zei zijn vader.

Gareth knipperde verward met zijn ogen. 'U hebt me gevraagd te komen,' zei hij. En de ellendige waarheid was dat hij zijn vader nooit had getrotseerd. Niet echt. Hij daagde hem uit, hij tergde hem, in alles wat hij zei en deed was hij een tikje brutaal, maar hij had zijn vader nooit openlijk getrotseerd.

Ellendige lafaard die hij was.

In zijn dromen vocht hij terug. In zijn dromen vertelde hij zijn vader precies hoe hij over hem dacht, maar in werkelijkheid bleef zijn verzet beperkt tot gefluit en stuurse blikken.

'Inderdaad,' zei zijn vader, terwijl hij een beetje achteroverleunde in zijn stoel. 'Maar als ik een bevel uitvaardig, verwacht ik nooit dat je het correct opvolgt. Je doet dat namelijk maar zelden.'

Gareth zei niets.

Zijn vader stond op en liep naar een tafel, waar hij een karaf cognac had staan. 'Je zult je wel afvragen waar dit over gaat,' zei hij.

Gareth knikte, maar zijn vader nam niet de moeite om hem aan te kijken, dus hij voegde eraan toe: 'Ja, meneer.'

De baron nam waarderend een slokje van zijn cognac en liet Gareth wachten terwijl hij zichtbaar genoot van het geelbruine

vocht. Ten slotte draaide hij zich om en terwijl hij Gareth met een koele, taxerende blik opnam, zei hij: 'Ik heb eindelijk een manier gevonden waarop je je nuttig kunt maken voor de familie St. Clair.'

Gareth keek verrast op. 'Ja, meneer?'

Zijn vader nam nog een slok en zette het glas toen neer. 'Inderdaad.' Hij draaide zich om naar zijn zoon en keek hem voor het eerst recht in de ogen. 'Jij gaat trouwen.'

'Meneer?' zei Gareth, met dichtgeknepen keel.

'Deze zomer,' bevestigde lord St. Clair.

Gareth greep de rugleuning van een stoel om niet te wankelen. Hij was achttien, god nog aan toe. Veel te jong om te trouwen. En hoe moest het dan met Cambridge? Kon hij daar als getrouwd man wel naartoe? En waar moest hij zijn vrouw laten?

En met wie moest hij in hemelsnaam trouwen?

'Het is een uitstekende partij,' vervolgde de baron. 'De bruidsschat zal onze financiële situatie weer op orde brengen.'

'Onze financiële situatie, meneer?' fluisterde Gareth.

Lord St. Clair keek zijn zoon vernietigend aan. 'Alles is verhypothekerd,' zei hij scherp. 'Nog één jaar en we raken alles kwijt wat niet is vastgezet.'

'Maar... hoe dan?'

'Eton is niet goedkoop,' snauwde de baron.

Nee, maar toch vast niet zo duur dat het de familie tot de bedelstaf had gebracht, dacht Gareth wanhopig. Dit kon niet allemaal zijn schuld zijn.

'Je bent een grote teleurstelling,' zei zijn vader, 'maar ik heb me niet aan mijn verantwoordelijkheden onttrokken. Je bent als een heer opgevoed. Je hebt een paard, kleding en een dak boven je hoofd gekregen. Nu is het tijd dat je je als een man gaat gedragen.'

'Wie?' fluisterde Gareth.

'Wat?'

‘Wie?’ zei hij, iets luider. Met wie moest hij trouwen?
‘Mary Winthrop,’ sprak zijn vader op zakelijke toon.
Gareth voelde het bloed uit zijn lichaam wegtrekken. ‘Mary...’
‘Wrothams dochter,’ voegde zijn vader eraan toe.
Alsof Gareth dat niet wist. ‘Maar Mary...’
‘Ze zal een uitstekende echtgenote zijn,’ vervolgde de baron.
‘Gezeglijk, en als je met je dwaze vrienden in de stad wilt rondhan-
gen, kun je haar dumpen op het platteland.’

‘Maar vader, Mary...’

‘Ik heb het aanbod in jouw naam geaccepteerd,’ verklaarde zijn vader. ‘Het is geregeld. De overeenkomsten zijn getekend.’

Gareth hapte naar adem. Dit kon niet waar zijn. Een man kon toch niet tot een huwelijk worden gedwongen? Niet meer in deze tijd.

‘Wrotham wil graag dat het in juli rond is,’ voegde zijn vader eraan toe. ‘Ik heb hem gezegd dat we daar geen bezwaar tegen hebben.’

‘Maar... Mary...’ zei Gareth, met stokkende adem. ‘Ik kan niet met Mary trouwen!’

Een van de borstelige wenkbrauwen van zijn vader ging langzaam omhoog. ‘Dat kun je wel, en dat ga je ook doen.’

‘Maar vader, ze is... ze is...’

‘Simpel?’ maakte de baron de zin voor hem af. Hij grinnikte. ‘Dat zal geen verschil maken als ze onder je in bed ligt. En verder heb je niets met haar te maken.’ Hij liep op zijn zoon af, tot ze ongemakkelijk dicht bij elkaar stonden. ‘Het enige wat je hoeft te doen is in de kerk verschijnen. Heb je dat begrepen?’

Gareth zei niets. En hij deed ook weinig. Hij kon nog maar net ademhalen.

Hij kende Mary Winthrop al zijn hele leven. Ze was een jaar ouder dan hij, en de landgoederen van hun beide families grens-

den al meer dan een eeuw aan elkaar. Als kleine kinderen hadden ze samen gespeeld, maar het werd al gauw duidelijk dat Mary ze niet allemaal op een rijtje had. Altijd wanneer hij in de buurt was, was Gareth voor haar in de bres gesprongen. Menige pestkop die haar uitschold of misbruik probeerde te maken van haar vriendelijke, bescheiden karakter had hij een bloedneus geslagen.

Maar hij kon niet met haar trouwen. Ze was net een kind. Het was een zonde, dat kon niet anders. En zelfs als dat niet zo was, kon hij zich hier niet in schikken. Hoe moest ze ooit begrijpen wat er tussen een man en een vrouw hoorde te gebeuren?

Hij kon nooit met haar naar bed gaan. Nooit.

Gareth staaarde zijn vader alleen maar aan, zonder een woord uit te kunnen brengen. Voor het eerst van zijn leven wist hij niet hoe hij moest reageren, had hij geen brutaal antwoord bij de hand.

Er waren simpelweg geen woorden voor een moment als dit.

‘Ik zie dat we elkaar begrijpen,’ zei de baron glimlachend, toen zijn zoon bleef zwijgen.

‘Nee!’ barstte Gareth uit. Het woord rukte zich los uit zijn keel. ‘Nee! Ik kan het niet!’

Zijn vader kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Jij komt, al moet ik je er aan een touw naartoe slepen.’

‘Nee!’ Hij had het gevoel dat hij stikte, maar op de een of andere manier wist hij de woorden uit te brengen. ‘Vader, Mary is... Nou ja, ze is een kind. Ze zal nooit meer zijn dan een kind. Dat weet u. Ik kan niet met haar trouwen. Dat zou een zonde zijn.’

De baron grinnikte en doorbrak de spanning door zich snel af te wenden. ‘Probeer je me nou wijs te maken dat uitgerekend jij plotseling het geloof hebt gevonden?’

‘Nee, maar...’

‘Er valt niet over te discussiëren,’ onderbrak zijn vader hem. ‘Wrotham is buitengewoon genereus geweest met de bruidsschat.

God weet dat hij niet anders kon, om van die imbeciel af te komen.'

'Spreek niet zo over haar,' fluisterde Gareth. Hij wilde niet trouwen met Mary Winthrop, maar hij kende haar al zijn hele leven, en deze woorden had ze niet verdiend.

'Het is het beste wat je ooit zult doen,' zei lord St. Clair. 'Het beste wat je ooit zult hebben. Het bedrag dat Wrotham heeft uitgetrokken is buitengewoon genereus, en ik zal je een toelage geven waar je je hele leven goed van kunt rondkomen.'

'Een toelage,' herhaalde Gareth dof.

Zijn vader grinnikte kort. 'Ik denk niet dat ik je het hele bedrag in één keer kan toevertrouwen,' zei hij. 'Jij?'

Gareth slikte moeizaam. 'En mijn school dan?' fluisterde hij.

'Daar kun je gewoon naartoe,' zei zijn vader. 'Dat heb je trouwens aan je toekomstige bruid te danken. Zonder de huwelijks-overeenkomst had ik je niet kunnen laten gaan.'

Gareth probeerde zijn ademhaling te dwingen tot iets wat enigszins gelijkmatig en normaal aanvoelde. Zijn vader wist hoeveel het voor hem betekende om naar Cambridge te gaan. Het was het enige waar ze het over eens waren: een heer hoorde een behoorlijke opleiding te krijgen. Het deed er niet toe dat Gareth hunkerde naar de totale ervaring, zowel op sociaal als academisch gebied, terwijl lord St. Clair het slechts zag als iets wat een man hoorde te doen om zijn stand op te houden. Het was jaren geleden afgesproken: Gareth zou naar Cambridge gaan en zijn graad halen.

Maar nu bleek dat lord St. Clair al die tijd had geweten dat hij de opleiding van zijn jongste zoon niet kon betalen. Wanneer had hij hem dat willen vertellen? Als Gareth zijn tassen al stond te pakken?

'Het is een uitgemaakte zaak, Gareth,' zei zijn vader scherp. 'En jij bent degene die het moet doen. George is de erfopvolger, ik kan

niet hebben dat hij de bloedlijn bezoedelt. En bovendien,' voegde hij er met getuiste lippen aan toe, 'zou ik hem dit niet aandoen.'

'Maar mij wel?' fluisterde Gareth. Haatte zijn vader hem dan zo erg? Keek hij zo op hem neer? Hij keek naar het gezicht van zijn vader, dat hem zo veel ongeluk had gebracht. Nooit was er een glimlach geweest, nooit een bemoedigend woord. Nooit een...

'Waarom?' hoorde Gareth zichzelf vragen. Hij klonk als een gewond dier, meelijwekkend en klaaglijk. 'Waarom?' vroeg hij weer.

Zijn vader zei niets. Hij stond daar alleen maar en omklemde de rand van het bureau tot zijn knokkels wit werden. En Gareth kon alleen maar staren, op de een of andere manier betoverd door de alledaagse aanblik van de handen van zijn vader. 'Ik ben uw zoon,' fluisterde hij, nog steeds niet in staat om zijn blik van zijn vaders handen naar zijn gezicht te verplaatsen. 'Uw zoon. Hoe kunt u dit uw eigen zoon aandoen?'

En toen kwam zijn vader, de meester in sarcastische opmerkingen, de man wiens woede altijd was omhuld met ijs in plaats van vuur, tot uitbarsting. Zijn handen vlogen van de tafel en zijn stem bulderde als die van een demon door de kamer.

'Bij god, heb je dat nou nóg niet begrepen? Jij bent mijn zoon niet! Je bent nooit mijn zoon geweest! Jij bent niks dan een bastaard, een schurftig jong dat je moeder door een andere man heeft laten verwekken terwijl ik weg was.'

De woede stroomde naar buiten als een gloeiend, wanhopig wezen dat te lang is onderdrukt en gevangen gehouden. Ze trof Gareth als een golf, kolkte om hem heen en greep hem bij de keel, tot hij nauwelijks meer adem kon halen. 'Nee,' zei hij. Hij schudde wanhopig zijn hoofd. Hij had er wel eens over nagedacht, hij had het zelfs gehoopt, maar het kon niet waar zijn. Hij léék op zijn vader. Ze hadden dezelfde neus, toch? En...

‘Ik heb je gevoed,’ zei de baron, met lage, harde stem. ‘Ik heb je gekleed en je aan de wereld gepresenteerd als mijn zoon. Ik heb je ondersteund waar een ander je op straat zou hebben gegooid, en het is hoog tijd dat je daar iets voor terugdoet.’

‘Nee,’ zei Gareth weer. ‘Het kan niet waar zijn. Ik lijk op u. Ik...’

Even bleef lord St. Clair stil. Toen sprak hij verbitterd: ‘Een ongelukkig toeval, dat kan ik je verzekeren.’

‘Maar...’

‘Ik had je bij je geboorte het huis uit kunnen zetten,’ onderbrak lord St. Clair hem. ‘Ik had je moeder haar koffers kunnen laten pakken en jullie allebei op straat kunnen gooien. Maar dat heb ik niet gedaan.’ Hij overbrugde de afstand tussen hen en bracht zijn gezicht heel dicht bij dat van Gareth. ‘Ik heb je erkend, voor de wet ben je mijn zoon.’ En toen, met een woedende, lage stem: ‘Je staat bij me in het krijt.’

‘Nee,’ zei Gareth. Zijn stem had eindelijk de overtuigingskracht gevonden die hij de rest van zijn leven nodig zou hebben. ‘Nee. Ik doe het niet.’

‘Dan krijg je geen cent meer van me,’ waarschuwde de baron. ‘Geen cent. Je kunt je dromen van Cambridge vergeten, je...’

‘Nee,’ zei Gareth weer, en hij klonk nu anders. Hij voelde zich anders. Dit was het einde, besepte hij. Het eind van zijn jeugd, van zijn onschuld, en het begin van...

God mocht weten waar het het begin van was.

‘Ik heb het gehad met jou,’ siste zijn vader – nee, niet zijn vader. ‘Ik heb het helemaal gehad met jou.’

‘Dat is dan maar zo,’ zei Gareth.

En hij liep weg.

Tien jaar zijn verstreken, en we ontmoeten onze vrouwelijke hoofdpersoon die, dat moet gezegd, nooit bekend heeft gestaan als een verlegen, teruggetrokken meisje. De plaats van handeling is het jaarlijkse Smythe-Smith-muziekavondje, ongeveer tien minuten voordat de heer Mozart zich zal omdraaien in zijn graf.

‘Waarom doen we dit onszelf aan?’ vroeg Hyacinth Bridgerton zich hardop af.

‘Omdat we goede, vriendelijke mensen zijn,’ antwoordde haar schoonzus, die nota bene op de eerste rij was gaan zitten.

‘Men zou denken,’ hield Hyacinth aan, terwijl ze de lege stoel naast Penelope met hetzelfde enthousiasme bekeek waarmee ze naar een zee-egel zou kijken, ‘dat we vorig jaar ons lesje zouden hebben geleerd. Of misschien het jaar daarvoor. Of misschien zelfs...’

‘Hyacinth?’ zei Penelope.

Hyacinth keek Penelope aan en trok vragend haar ene wenkbrauw op.

‘Ga zitten.’

Hyacinth zuchtte. Maar ze ging zitten.

Het Smythe-Smith-muziekavondje. Gelukkig deed het zich maar één keer per jaar voor, want Hyacinth was ervan overtuigd dat haar oren twaalf volle maanden nodig zouden hebben om het te boven te komen.

Hyacinth slaakte weer een zucht, deze nog luider dan de vorige. 'Ik weet niet zo zeker of ik goed en vriendelijk ben.'

'Ik ook niet,' zei Penelope, 'maar ik heb besloten toch vertrouwen in je te stellen.'

'Sportief van je,' zei Hyacinth.

'Dat dacht ik ook.'

Hyacinth keek haar van opzij aan. 'Jij had natuurlijk geen andere keus.'

Penelope draaide zich om in haar stoel en keek haar met samengeknepen ogen aan. 'Hoezo?'

'Colin heeft geweigerd om met je mee te gaan, of niet soms?' zei Hyacinth met een sluwe blik. Colin was Hyacinths broer, en hij was een jaar geleden met Penelope getrouwd.

Penelope kneep haar lippen op elkaar tot een vastberaden lijn.

'Ik vind het toch zó leuk om gelijk te hebben,' zei Hyacinth triomfantelijk. 'En dat is maar goed ook, want het komt erg vaak voor.'

Penelope keek haar alleen maar aan. 'Je weet toch dat je onuitstaanbaar bent, hè?'

'Natuurlijk.' Hyacint boog zich met een boosaardig lachje naar Penelope. 'Maar je houdt toch van me, geef het maar toe.'

'Ik geef niets toe voordat de avond om is.'

'Nadat we allebei doof zijn geworden?'

'Nadat we hebben gezien of je je kunt gedragen.'

Hyacinth lachte. 'Je bent in de familie getrouwd. Je moet van me houden. Het is een contractuele verplichting.'

'Grappig dat dat me niet is overgegaan in de trouwgeloften.'

'Zeker grappig,' reageerde Hyacinth, 'ik herinner het me nog precies.'

Penelope keek haar aan en lachte. 'Ik weet niet hoe je het voor elkaar krijgt, Hyacinth,' zei ze, 'maar hoe irritant je ook bent, op

de een of andere manier lukt het je toch altijd om charmant te zijn.'

'Het is mijn grootste gave,' zei Hyacinth bescheiden.

'Nou, je verdient in ieder geval extra punten omdat je vanavond met me mee bent gekomen,' zei Penelope, terwijl ze haar een klopje op haar hand gaf.

'Natuurlijk,' antwoordde Hyacinth. 'Ik ben onuitstaanbaar, maar diep in mijn hart ben ik een toonbeeld van vriendelijkheid en voorkomendheid.' En dat zou ze ook wel moeten zijn, dacht ze, terwijl ze het tafereeltje gadesloeg dat zich op het geïmproviseerde podium ontvouwde. Weer een jaar voorbij, weer een Smythe-Smith-muziekavondje op komst. Weer een gelegenheid om erachter te komen hoe een uitstekend muziekstuk om zeep kon worden geholpen. Elk jaar zwoer Hyacinth dat ze niet zou gaan, maar elk jaar bleek ze er op de een of andere manier toch weer bij te zijn en glimlachte ze bemoedigend naar de vier meisjes op het podium.

'Vorig jaar zat ik tenminste nog achterin,' zei Hyacinth.

'Ja, inderdaad,' antwoordde Penelope, en ze keek haar wantrouwig aan. 'Hoe kreeg je dat voor elkaar? Felicity, Eloise en ik zaten allemaal vooraan.'

Hyacinth haalde haar schouders op. 'Een goed getimed bezoek aan het damestoilet. Dat is trouwens...'

'Waag het niet om dat vanavond te doen,' waarschuwde Penelope. 'Als je me hier in mijn eentje achterlaat...'

'Maak je geen zorgen,' zei Hyacinth met een zucht. 'Ik blijf wel. Maar,' voegde ze eraan toe, en ze wees priemend met haar vinger, wat haar moeder ongetwijfeld zeer onbeschaafd zou hebben gevonden, 'ik wil dat je mijn toewijding aan jou heel goed onthoudt.'

'Hoe komt het toch,' vroeg Penelope, 'dat ik het gevoel heb dat je de stand bijhoudt, en dat je op een moment dat ik dat het minst verwacht voor mijn neus springt en een gunst van me eist?'

Hyacinth keek haar met knipperende ogen aan. ‘Waarom zou ik moeten springen?’

‘Ah, kijk,’ zei Penelope, nadat ze haar schoonzus had aangestaard alsof ze niet goed wijs was, ‘daar heb je lady Danbury.’

‘Mevrouw Bridgerton,’ zei, of liever gezegd bulderde lady Danbury. ‘Juffrouw Bridgerton.’

‘Goedenavond, lady Danbury,’ zei Penelope tegen de oude gravin. ‘We hebben een mooi plekje vooraan voor u vrijgehouden.’

Lady D kneep haar ogen tot spleetjes en porde Penelope zachtjes tegen haar enkel met haar stok. ‘Jij denkt altijd aan anderen, hè?’

‘Natuurlijk,’ protesteerde Penelope. ‘Ik zou het niet in mijn hoofd halen om...’

‘Ha,’ zei lady Danbury.

Het was een van de favoriete woordjes van de gravin, dacht Hyacinth. ‘Ha’ en ‘hmf’.

‘Schuif eens op, Hyacinth,’ beval lady D. ‘Ik kom tussen jullie in zitten.’

Hyacinth schoof gehoorzaam een stoel verder naar links. ‘We waren net de redenen aan het bedenken waarom we hier zijn,’ zei ze, terwijl lady Danbury plaatsnam in haar stoel. ‘Ik wist er niet één te noemen.’

‘Ik weet niet waarom jij hier bent,’ zei lady D tegen Hyacinth, ‘maar zij’ – ze knikte naar Penelope – ‘is hier om dezelfde reden als ik.’

‘Voor de muziek?’ raadde Hyacinth, misschien een tikje té beleefd.

Lady Danbury draaide zich weer om naar Hyacinth en haar gezicht plooidde zich tot wat je een glimlach zou kunnen noemen. ‘Ik heb jou altijd gemogen, Hyacinth Bridgerton.’

‘Ik u ook,’ antwoordde Hyacinth.

‘Ik denk dat dat is omdat je me af en toe komt voorlezen,’ zei lady Danbury.

‘Elke week,’ merkte Hyacinth op.

‘Af en toe, elke week... pfft.’ Lady Danbury’s hand zwaaide gersingschattend door de lucht. ‘Dat is allemaal lood om oud ijzer. Je moet er een dagelijkse gewoonte van maken.’

Het leek Hyacinth het beste hier niet op in te gaan. Lady D zou ongetwijfeld haar woorden weten te verdraaien tot een belofte om elke middag op bezoek te komen.

‘En ik moet erbij zeggen,’ zei Lady D snuivend, ‘dat het vorige week erg onaardig van je was om weg te gaan terwijl die arme Priscilla aan een klif hing.’

‘Wat lezen jullie?’ vroeg Penelope.

‘*Juffrouw Butterworth en de zonderlinge baron*,’ antwoordde Hyacinth. ‘En ze hing niet. Nóg niet.’

‘Heb je vooruitgelezen?’ vroeg lady D verontwaardigd.

‘Nee.’ Hyacinth rolde met haar ogen. ‘Maar het is niet moeilijk te voorspellen. Juffrouw Butterworth heeft al aan een gebouw en aan een boom gehangen.’

‘En ze leeft nog steeds?’ vroeg Penelope.

‘Ik zei dat ze hing, niet dat ze zich had verhangen,’ mopperde Hyacinth. ‘Was het maar waar.’

‘Hoe dan ook,’ onderbrak lady Danbury haar, ‘het was erg onaardig van je om mij in het onzekere te laten.’

‘De schrijfster heeft het hoofdstuk daar laten ophouden,’ zei Hyacinth onverzettelijk. ‘Bovendien, geduld is toch een schone zaak?’

‘Helemaal niet,’ zei lady Danbury nadrukkelijk, ‘en als jij vindt van wel, ben je niet de vrouw die ik dacht.’

Niemand begreep waarom Hyacinth elke dinsdag bij lady Danbury op bezoek ging om haar voor te lezen, maar ze genoot van